

Arrest

nr. 288 616 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 284 936 van 16 februari 2023 waarbij de debatten worden heropend op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 1 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoeker wordt gehoord op 8 maart 2022.

In het kader van Eurodac wordt vastgesteld, door de vergelijking van de vingerafdrukken, dat de verzoeker op 9 december 2021 illegaal Spanje binnen kwam.

Op 31 maart 2022 stuurt het bestuur een terugnameverzoek in toepassing van artikel 18(1)b van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening) naar de Spaanse instanties, die dezelfde dag toestemden.

Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing die de volgende redengeving heeft:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: A. A. M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Taiz

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. A. M., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben, bood zich op 01.02.2022 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat op 09.12.2021 zijn vingerafdrukken vanwege illegale binnenkomst in Spanje werden geregistreerd.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 08.03.2022. Hij kon hierbij een Jemenitisch paspoort voorleggen met nummer (...), afgeleverd op 04.06.2015 te Al Hudaydah, Jemen en geldig tot 04.06.2021. Hij verklaarde sinds 06.06.2019 wettelijk gehuwd te zijn met M. R., geboren op 30.03.1999 in Jemen en met de Jemenitische nationaliteit, momenteel verblijvende in Taiz, Jemen. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Verder verklaarde betrokkene een neef in Nederland en een neef in Duitsland te hebben. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Betrokkene verklaarde geen verdere familieleden in België en Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde dat hij Jemen op 23.01.2020 per vliegtuig heeft verlaten en naar Egypte reisde. Op 06.02.2020 verliet hij Egypte per vliegtuig naar Mauritanië. Betrokkene stelt dat hij per auto en te voet door Mali en Algerije reisde om vervolgens aan te komen in Marokko. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer anderhalf jaar in Marokko verbleef om vervolgens per boot naar Spanje te reizen. Betrokkene verklaarde dat in Spanje zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij niet weet of hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene verklaarde dat hij een bevel van de politie had gekregen om het grondgebied te verlaten nadat ze zijn vingerafdrukken hebben genomen en een foto

hadden genomen. Betrokkene verklaart dat hij een advocaat had geraadpleegd om hier tegen in beroep te gaan. Betrokkene verklaarde dat hij na twee maanden in Spanje besloot om verder te reizen, hij verklaarde te voet en per trein door Frankrijk naar België te reizen waar hij op 21.01.2022 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn tweede binnenkomst in Spanje.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij een verzoek in België indiende omdat hij hier vrienden heeft wonen en van kinds af van België houdt. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij daar de medische behandeling of hulp niet kreeg die hij nodig had.

Op 31.03.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Spaanse instanties. Op 31.03.2022 stemden de Spaanse instanties in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Madrid – Adolfo Suarez of de luchthaven van Barcelona – El Prat.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens

oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene antwoordde dat hij een verzoek in België indiende omdat hij hier vrienden heeft wonen en van kinds af van België houdt. Wij benadrukken in de eerste plaats dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde dat hij in Spanje zijn vingerafdrukken moest geven maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We merken op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje en dat hij daar een bevel om het land te verlaten kreeg benadrukken we verder dat de Spaanse instanties op 31.03.2022 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dus dat het verzoek van betrokkene in Spanje nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien men zou willen aanvoeren dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico

op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 31.03.2022 hebben de Spaanse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Spanje. De betrokkene zal na overdracht in Spanje zijn verzoek kunnen hervatten.

Spanje onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update in maart 2021, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 53). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of ter hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 54, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt reeds sinds 2018 melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen. (AIDA-rapport p.81-93) Daarnaast doken er in bepaalde regio's gedurende 2019 en begin 2020 ook problemen van overbevolking op in de bestaande opvangvoorzieningen. Teneinde deze overbevolking op te vangen werden gesprekken met privébedrijven opgestart om leegstaande appartementen te gebruiken voor opvang van asielzoekers (AIDA-rapport p. 91). In 2018 en 2019 bleek dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 83, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception."). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 93) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of

systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde een pathologie te hebben. Hij verzet zich tegen een overdracht aan Spanje omdat hij de medische behandeling en hulp niet kreeg die hij nodig had. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor asielzoekers. Asielzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers, inclusief meer gespecialiseerde behandelingen voor personen die het slachtoffer waren van marteling, ernstige fysieke en psychologische mishandeling en trauma's. (AIDA-rapport p.83) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist:

De bestreden beslissing schendt:

-het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

-de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

-de motiveringsplicht ;

-het artikel 3 Verordening (EU) 604/2013 ;

-het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ;

-het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ;

-het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

-de zorgvuldigheidsverplichting ;

-het redelijkheidsbeginsel.

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Spanje.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

-4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Spanje, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Spanje.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database- National Country Report- Spain" (hierna: AIDA-rapport) om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Spaanse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

-4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

-4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

-4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het voor mensen in een asielprocedure absoluut geen gemakkelijke omstandigheden zijn en dat de kansen wat werk en toekomst betreft dramatisch zijn, doch de verzoeker ziet zijn kansen in Spanje nog verkleinen gelet op de problematische economische omstandigheden en het tekort aan ondersteuning voor asielzoekers wat dit betreft.

In België krijgt hij evenwel betere kansen en wordt hij geholpen en ondersteund, het zoeken naar aangepaste hulpverlening en werk, wat zijn toekomstperspectief verbeterd.

4.3.

Het huidig asielbeleid in Spanje faalt.

-4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

-4.3.2.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.’

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

-4.3.3.

Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar naar verwezen wordt, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport ook dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter is er sinds enige tijd een grote influx bezig in Spanje van vluchtelingen en migranten.

Spanje vangt sinds de aanvang van de asielcrisis in 2015 meer vluchtelingen en migranten op dan Italië en Griekenland.

Vooraf de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta werden in mei 2021 overspoeld door migranten, en het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten, is het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden:

"Around 5,000 people crossed the border from Morocco into the Spanish exclave of Ceuta on Monday, a single-day record, Spanish officials said.

The surge came as Morocco lodged a diplomatic protest against Spain for accepting a rebel leader for medical treatment.

Thousands of young migrants swam or waded around the heavily fortified border land border. Others floated across in inflatable dinghies or swimming rings.

By Tuesday morning, around 6,000 people had crossed the border into Ceuta, the Spanish government said, including 1,500 people thought to be teenagers.

At least one person drowned while attempting to cross, according to local media reports.

The arrivals were checked by the Red Cross and taken to a migrant reception center.

The Spanish exclaves of Ceuta and Melilla are Africa's only land border with the European Union, making it a target for people seeking to migrate to Europe. Only 475 migrants had crossed into Ceuta between January 1 and May 15 this year.

Spain deployed its military to the Moroccan border on Tuesday after the group crossed over. Several military armored vehicles parked on Tuesday at Tarajal beach in Ceuta, where the border fence leads to a short breakwater extending into the sea.

"It's such a strong invasion that we are not able to calculate the number of people that have entered," said the president of Ceuta, Juan Jesus Vivas. "The army is in the border in a deterrent role, but there are great quantities of people on the Moroccan side waiting to enter."

Later on Tuesday, Spain announced that it had returned half of the migrants who entered Ceuta. Speaking after the weekly cabinet meeting, Interior Minister Fernando Grande-Marlaska said Spain had already returned "2,700 people" who had entered the territory illegally, updating an earlier figure of 1,500."

Uit de cijfers van het IOM blijkt dat in 2021 alleen al 815 mensen het leven lieten in de Mediterrane zee.

Dat ook blijkt dat in 2021, het aantal migranten dat de dood vond bij de oversteek naar Spanje, verdubbeld is ten opzichte van 2020!

Deze tendensen doen zich ook verder voort in 2022, blijkt uit een overzicht van EUROMED Rights:

"On 12 March 2022, at least 44 people drowned off the coast of Tarfaya (southern Morocco) while they were trying to reach the Canary Islands. There were 61 people on board, including women and children. On 15 March 2022, Spanish authorities arrested Mohamed Benhlime, activist of the Hirak movement and asylum seekers in Spain, and transferred him in a deportation centre. Amnesty International launched a petition and asked Spanish authorities to immediately stop his deportation as he risks torture and other inhumane and degrading treatments if deported to Algeria.

Aid organisations have said that 2021 saw more fatalities in the Atlantic than ever before."

Hieruit blijkt aldus overduidelijk dat Spanje het hoofd dient te bieden aan een stroom vluchtelingen en migranten, die enkel maar in stijgende lijn gaat, zonder dat Spanje deze crisis het hoofd kan bieden.

Ook uit het statistieken overzicht van UNHCR toont aan dat in 2021 bijna 122.000 vluchtelingen en migranten aankwamen in Spanje, na Italië, de hotspot in Europa waar vluchtelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen.

Ook uit het 2020/21 Amnesty International Rapport blijkt de problematiek van de opvang van asielzoekers en migranten in Spanje en voornamelijk de problemen bij de overgang tussen Ceuta/Melilla naar Spanje:

“Following the declaration of the state of emergency, eight migration detention centres were closed, and irregular migrants were released to help prevent the spread of COVID-19. Alternative accommodation was provided. However, in June, the government announced the progressive re-opening of detention centres due to the increase of arrivals by sea.

While the total number of people arriving irregularly in Spain grew by 29%, in comparison to 2019, irregular arrivals in the Canary Islands increased by 756.8%. Between June and November, lack of adequate and sufficient accommodation resulted in many refugees and migrants spending several days outdoors on the docks in unsafe conditions.

The number of asylum applications dropped significantly due to restrictions of movement and border closures. From January to November, 84,705 people submitted asylum applications; 39,839 of those were women and 15,206 were minors, compared to more than 117,000 people in 2019. Concerns remained about the back log of asylum applications, with 99,105 cases pending in November. Lockdown restrictions compounded disruptions to asylum interviews and renewal of documents. Asylum-seekers encountered difficulties in obtaining an appointment to formalize their asylum application.

Asylum-seekers and migrants continued to live in overcrowded reception conditions and without adequate protection from COVID-19. The Centre for Temporary Stay of Immigrants in Melilla remained at overcapacity during the pandemic, accommodating up to 1,600 people, including minors and lesbian, gay, bisexual, transgender and intersex people.

Despite the health risks, transfers of people from Melilla to mainland Spain were limited.

In July, the Spanish Supreme Court reiterated that asylum-seekers had a right to freely move across Spanish territory and access the mainland from Ceuta and Melilla, upholding 22 lower court decisions. However, the government continued its containment policy in both Ceuta and Melilla at the end of the year. In February, the European Court of Human Rights found that Spain had not breached the European Convention on Human Rights when it summarily expelled two men from Melilla to Morocco in 2014.

In November, the Constitutional Court upheld the constitutionality of the provision allowing for border rejections of people attempting to enter the Spanish enclaves of Ceuta and Melilla, provided that it applies to individualized entries, border rejections are subjected to judicial review and carried out in compliance with international law.”

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

4.4.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

-4.4.1.

Geen toegang tot het opvangnetwerk in Spanje

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar bestreden beslissing dat Dublin-terugkeerders wel degelijk toegang hebben tot de opvangmogelijkheden in Spanje, zij zich hiervoor niet baseert op een volledige lezing van het AIDA rapport:

“The number of incoming procedures to Spain is far higher than the number of outgoing procedures. Spain received 11,070 requests and 671 transfers in 2018. In 2021, Spain received 6,332 requests, mainly from France (3,457) Germany (1,488) and the Netherlands (576).

The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception.

Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are due to different factors, i.e. the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such, the lack of an effective mechanism to register and identify trafficked persons before return, as well as to identify victims among Dublin returnees once they arrive in Spain. The lack of coordination among the Spanish competent authorities (Dublin Unit, OAR, Ministry of Inclusion, Social Security and Migration in charge of reception) is another factor. In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions due to a lack of places in asylum reception facilities (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions). This has resulted in a homelessness and destitution in certain cases. In a series of rulings, the Superior Court (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) of Madrid condemned the Spanish Government for denying reception to asylum seekers returned to Spain within the Dublin procedure. For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country.

The organisation “Neighbours Coordinator” (Coordinadora de Barrios) has been supporting Dublin returnees in Spain since 2015. During the summer of 2020, they supported and documented at least 15 cases of Dublin returnees in Madrid that were not able to access reception as a result of a lack of available places, thus resulting in homelessness. The NGO also reported that the situation worsened during the first months of the COVID-19 pandemic, when the capacity of shelters was reduced in order to comply with physical distancing and quarantine measures. This issue persisted in Spain throughout the year and as of the end of October 2020, there were around 8,000 asylum seekers waiting for a place in the reception system. The media reported similar issues that affected asylum seekers transferred back from the United Kingdom to Spain, as 11 Syrian asylum seekers had to wait 8 hours at the Madrid Airport without any information on how to access reception conditions.

While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application. If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application.”

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing ook melding maakt van de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof dat oordeelde dat personen die terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet uitgesloten mogen worden van het opvangnetwerk, wenst de verzoeker op te merken dat deze uitspraak enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties, doch dat dit helemaal geen garantie voor verzoeker impliceert dat hij recht zal hebben op opvang bij terugkeer, zoals blijkt uit hetgeen hierna besproken.

-4.4.2.

Verzoekende partij wenst verder op te merken, dat in ditzelfde AIDA- rapport, ook het volgende te lezen staat omtrent deze richtlijnen:

“Asylum seekers returned to Spain under the Dublin Regulation continue to face difficulties in accessing reception since 2018. Following judgments of the TSJ of Madrid, the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception (see Dublin: Situation of Dublin Returnees). The Reception Handbook was amended accordingly. Despite that, in June 2019 the Red Solidaria de Acogida, Parroquia San Carlos Borromeo

and Coordinadora de Barrios issued a common statement, indicating that they were supporting some asylum seekers (including children and a pregnant woman) returned to Spain under the Dublin regulation, which were denied reception by the OAR.”

Het AIDA report van 2021, update 2022 maakt nog steeds melding dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Spanje onder de Dublin Verordening, nog steeds geen garantie hebben dat zij zullen opgevangen worden door het netwerk in Spanje.

Opnieuw stelt verzoekende partij vast, dat hij geen enkele zekerheid van de Spaanse autoriteiten heeft dat hij toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk.

Dit is des te belangrijker, sinds verzoeker nooit een effectief verzoek om internationale bescherming heeft ingediend! Enkel zijn vingerafdrukken werden genomen wegens illegale binnenkomst.

-4.4.3.

Het is dan ook maar de vraag in welke situatie de verzoeker zal terechtkomen bij een terugname door Spanje.

-4.4.4.

Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar het Human Rights World Report 2021 waaruit blijkt dat Spanje nog steeds niet de nodige garanties en waarborgen kan geven betreffende de opvang van asielzoekers en migranten:

“Spain failed to ensure adequate reception conditions or access to information on asylum amid a rapid increase in arrivals by sea to the Canary Islands starting in September. The autonomous community's chief prosecutor ordered authorities in November to stop separating children from their parents pending DNA verification.”

Verzoeker naar zo'n precarie situatie terugsturen, is een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft aldus geen enkele garantie dat hij bij een terugkeer naar Spanje, niet naar Melilla en zo verder naar Marokko, zal uitgewezen worden.

Dat de bestreden beslissing enkel hierom dient vernietigd te worden.

-4.4.5.

Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA- rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

-4.4.6.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

-4.4.6.1.

Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers, gezien in de context van de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje.

De grote toestroom van vluchtelingen in Spanje heeft er mede voor gezorgd dat de Spaanse overheid actueel voorstellen aan het uitwerken is om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen.

De huidige voorstellen baren verschillende organisaties zorgen, zo ook het ECRE, dat op 21/02/2020 een mededeling de wereld instuurde:

"The Spanish government is working on a proposal for a reform of asylum law, seen by El Pais, that combines changes required to conform with EU legislation with new measures to speed up asylum procedures. The proposal comes to light in the aftermath of a controversial ruling of the European Court of Human Rights (ECtHR) on summary returns to Morocco and amid further reports of unlawful deportations to Mauritania.

The proposal includes the introduction of a 30-day deadline for new asylum applications after which the application will be inadmissible, in line with EU Asylum legislation. The proposal also limits access to protection in detention centers for aliens ('CIEs') and extends the grounds for refusal of applications. People in administrative detention will only have ten days to formalize their asylum application once they have been informed of their right to ask for protection. Any further attempts to apply for asylum will be considered efforts to delay their removal without the possibility to appeal at the court, a provision not contained in EU legislation.

The proposal also incorporates the EU's conception of 'internal flight alternatives' and 'safe country' into Spanish law, meaning that protection can be denied if certain areas in the country of origin are considered safe or if people had their habitual residence in a country considered 'safe', such as Morocco.

As an improvement to the rights of asylum seekers, the proposal also enshrines the recognition of the legal status of asylum applicants from the moment that they express their intention to claim asylum.

To speed up the processing of application, the proposal abolishes the involvement of an interStaatsecretarialisal commission in the decision of asylum claims. Currently, the Office for Asylum and Refugees (OAR) is facing a backlog of 120. 000 asylum applications waiting to be processed, but is working to accelerate its pace.

Governing coalition partner Unidas Podemos criticizes the restriction of rights as not in line with the coalition agreement and has openly expressed its concern regarding a controversial ruling of the European Court of Human Rights (ECtHR). The court had ruled that Spain did not violate international law when directly returning two asylum seekers to Morocco, who had climbed the fence to the Spanish enclave in Melilla, without giving them the opportunity to apply for asylum.

ECRE's head of litigation, Julia Zelevska commented on the ruling: "The judgment should in no way be perceived as giving States a carte blanche to resort to all sorts of arbitrary behaviours justifying it by the fact that someone was so desperate to storm the border".

On Monday, Spanish Interior Staatssecretaris Fernando Grande-Marlaska (PSOE) stressed the importance of having mechanisms at the border and in consulates to allow for requests for international protection, as refugee rights organisations demand. He also confirmed plans to repeal the ley mordaza, a law introduced by the conservative government in 2015, which includes provisions to legalize hot returns, as well as plans to increase the height of the border fence to Morocco by up to 30%.

On a related matter, Spanish media reported that on Monday the European Border and Coast Guard (Frontex) and Spanish authorities operated the third deportation flight in 2020 returning people of various nationalities, who arrived to the Canary Islands, to Mauritania. Human Rights Organisation have repeatedly denounced this practice as breaching international law as those of Malian origin may face chain deportations to their home country in conflict."

Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Spanje, wel in tegendeel.

Zo blijkt nog steeds dat Spanje vluchtelingen en migranten die toekomen via de Spaanse enclaves, zoals Melilla en Ceuta, gedwongen worden tegengehouden door de Spaanse autoriteiten en worden teruggestuurd naar Marokko:

"(...)

Earlier, Spanish police and soldiers escorted long lines of Moroccans and other mainly sub-Saharan Africans through a gate back into Morocco.

"We were given juice and a cake, that is all," said Mohamed, from Ait Melloul in southwest Morocco, after Spanish soldiers sent him back as soon as he arrived.

He and many other returnees gathered in Fnideq, where they said they were receiving no aid.

Rights group Amnesty International said Spanish security forces had used violence, including beating migrants or throwing them into the sea. It also accused Morocco of using migrants as pawns in its dispute with Spain.

Migrants interviewed by Reuters said they had been beaten by Spanish security forces before being sent back to Morocco. A Reuters journalist watching the arrivals in Ceuta on Wednesday did not see any beatings or people being thrown into the sea.

Many of the migrants still in Ceuta were children, some as young as seven and some without families, said Spain's Social Rights Minister Ione Belarre."

Dat verzoeker aldus een gegronde vrees heeft op repatriëring.

-4.4.6.1.

Verzoeker heeft absoluut geen garantie dat, gelet op deze nieuwe ontwikkelingen, hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag wel degelijk behandeld zal worden, en hij niet gewoon prompt naar de Spaans- Marokkaanse grens zal gestuurd worden, zeker gezien hij geen verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend én hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verkregen van de Spaanse autoriteiten.

Het feit dat de verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest.

4.7.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het E.V.R.M.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Nu Spanje de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Spanje.

4.8.

Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekende partij voldoende rekening heeft gehouden met zijn medische situatie.

Hoewel tegenpartij motiveert dat verzoeker voldoende toegang zal hebben tot medische zorgen in Spanje, verwijst tegenpartij niet naar het laatste recente AIDA Report Spain van april 2022, waar toch enkele zwaarwegende kanttekeningen gemaakt dienen te worden:

"Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals

legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances.

Since the 2012 reform of access to the Public Health System, which limited the previously guaranteed universal access to health care, asylum seekers had been facing problems in receiving medical assistance, even though it is provided by law. In particular, some asylum seekers were denied medical assistance, because medical personnel was not acquainted with the “red card” (tarjeta roja) that applicants are provided with, or they did not know that asylum seekers were entitled to such right. In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well.

During 2020, the Ministry of Health announced project of law establishing measures for the equality, the universality and the cohesion of the national health system, and launched a public consultation. Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems. Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the “Hevia AccemArbeyal” centre, specialised in disability and mental health. During 2018, it opened the Centre for the Reception and Integral Assistance to Persons with Mental Health Problems (Centro de Acogida y Atención Integral a Personas con Problemas de Salud Mental), and it's dedicated to asylum seekers, beneficiaries of international protection in a situation of vulnerability. The purpose of the residential centre is to promote the highest level of mental and physical well-being to people whose mental illness impedes their integration.”

Dat verzoekende partij ook recente nieuwe medische documenten wenst neer te leggen waarmee hij kan aantonen dat hij intensieve begeleiding nodig heeft en de nood aan adequate medische zorg noodzakelijk is.

(zie bijlage, stuk 3)

4.9.

Besluit

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Schorsing

(...)”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de

Dublin III Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker op 13 januari 2022 illegaal het grondgebied van de lidstaten betrad via Spanje, waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Spaanse instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden uitmaken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Spanje inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De bestreden beslissing maakt gebruik van Europese rechtspraak en het internationale rapport, geactualiseerd, van het mede door de "*European Council on Refugees and Exiles*" (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "*Asylum Information Database - Country Report - Spain*", laatste update in maart 2021 (hierna: het AIDA-rapport)).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Ook heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129, en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Spanje behelst, wordt benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de*

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, *V.M./België*, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III Verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Spanje met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Spanje.

De Raad gaat in eerste instantie na of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen meent verzoeker dat het huidige asielbeleid in Spanje faalt en dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is. Hij wijst op de grote *influx* van vluchtelingen in Spanje en op het feit dat vooral de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta in mei 2021 werden overspoeld door migranten, waarop het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten is, met vele overlijdens op zee als gevolg. Dit betoog en de informatie waarmee verzoeker dit betoog tracht te staven, heeft evenwel betrekking op de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming die via de Middellandse Zee en de grens met de enclaves Ceuta en Melilla Spanje trachten te bereiken, daar waar verzoeker zich in de Schengenzone bevindt en het voorwerp uitmaakt van een akkoord tot terugname vanwege de Spaanse autoriteiten. Verzoekers situatie is dan ook allerm minst te vergelijken met deze van de in de door hem aangehaalde rapporten beschreven verzoekers om internationale bescherming. Omdat deze informatie geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, houdt verzoeker dan ook niet dienstig voor dat geen rekening werd gehouden met de informatie "*waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen*".

Wat betreft de toegang tot opvangmogelijkheden in Spanje laat verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet baseerde op een volledige lezing van het AIDA-rapport en dat de uitspraak van het Spaans hooggerechtshof, waarvan in de bestreden beslissing ook melding wordt gemaakt, "*enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties*", maar dat dit voor hem helemaal geen garantie impliceert dat hij bij terugkeer recht zal hebben op opvang. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III Verordening, doch ook met het gegeven dat het AIDA-rapport eveneens vermeldt dat (i) "*Het rapport meldt ook dat personen die naar*

Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 54, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application."), dat (ii) de Spaanse instantie, bevoegd voor opvangvoorzieningen, een instructie uitvaardigde om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem, dat (iii) "de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen" en dat (iv) "Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 93)". De gemachtigde wijst er tevens op dat nergens uit het AIDA-rapport blijkt dat er dermate structurele tekortkomingen bestaan dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Door te citeren uit enkele passages van het AIDA-rapport – en ook uit het "World Report 2021" van Human Rights Watch – waaruit blijkt dat er in Spanje moeilijkheden bestaan wat betreft de toegang tot de opvangvoorzieningen en de procedure om te verzoeken om internationale bescherming, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat uit het AIDA-rapport niet kan worden besloten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Met zijn verwijzing naar zorgwekkende voorstellen om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen ten gevolge van de grote toestroom van (kandidaat-)vluchtelingen, doet verzoeker ten slotte geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de actuele situatie in Spanje.

Op basis van het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de opvang en behandeling van Dublin-terugkeerders op grond van recente informatie van een gezaghebbende bron kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Nu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Spanje, moet nog worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing omdat de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met zijn medische situatie.

De bestreden beslissing stelt hierover:

"Betrokkene verklaarde een pathologie te hebben. Hij verzet zich tegen een overdracht aan Spanje omdat hij de medische behandeling en hulp niet kreeg die hij nodig had. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor asielzoekers. Asielzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers, inclusief meer gespecialiseerde behandelingen voor personen die het slachtoffer waren van marteling, ernstige fysieke en psychologische mishandeling en trauma's. (AIDA-rapport p.83) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland {bedoeld wordt Spanje} een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde in de vragenlijst "bijzondere procedure noden":

“Ik loop op krukken omdat ik een aangeboren probleem heb met mijn benen en moeilijk kan lopen. Ik neem hier ook pijnstillende medicatie voor”.

Verzoeker verklaarde verder: *“Ik heb problemen met mijn been en met mijn rug. Ik ben gewond geraakt en heb daar ook last van”*

Op de vraag of verzoeker een specifieke reden had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelde verzoeker dat hij hier vrienden had wonen en dat hij van kindsaf al van België houdt. De reden om niet te willen terug keren naar Spanje wordt als volgt gegeven:

“Ik werd niet medisch behandeld maar had dit nodig. Ik was hier 2 maand en kreeg geen hulp. Ik kon zelfs niet slapen en werd niet behandeld in het ziekenhuis.”

De verzoeker maakte geen enkel medisch stuk over voor het nemen van de bestreden beslissing en uit zijn uitleg blijkt niet welke medische verzorging hij nodig had of de reden waarom hij nood had aan een ziekenhuisopname. Enerzijds stelt hij dat met betrekking tot zijn been het een aangeboren probleem is, later stelt hij dat hij gewond geraakte. Zelfs indien geen abstractie zou gemaakt worden over de nieuwe bijgebrachte stukken kan enkel vastgesteld worden dat hiermee geenszins aangetoond wordt dat de medische noden niet kunnen verholpen worden in Spanje. De verzoekende partij geeft hierover geen enkel aanwijzing en maakt dat ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dat punt onjuist is, niet een correct beoordeling bevat of kennelijk onredelijk is. Het stuk, gevoegd bij het verzoekschrift, toont dit evenmin aan.

Waar de verzoekende partij verwijst en citeert uit het AIDA-rapport maart 2021, *update* april 2022, leest de verzoekende partij dit citaat niet aandachtig. Verzoeker heeft niet gewag gemaakt van mentale problemen en evenmin aangetoond dat hij het slachtoffer, mentaal gezien, van zwaar geweld is of misbruik en nood heeft aan medische behandeling in een gespecialiseerd medisch centrum en/of door psychologen en psychiaters. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat in de paragraaf verder in zijn bron, die hij niet citeert, te lezen valt dat Ngo's verschillende centra's openden ter bijstand van personen met mentale problemen (zie ook pag. 120 van die bron).

2.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

2.5. De Raad besluit dat niet aangetoond is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig is geweest, de materiële motiveringsplicht niet is nagekomen of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Evenmin heeft verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen aannemelijk gemaakt.

2.6. Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat de mededeling van de verwerende partij dat de opgegeven “B.(...)” als woonplaats van verzoeker niet bestaat (reden van de heropening der debatten), geen belang heeft nu op de terechtzitting van 7 februari 2023 is vastgesteld: *“De advocaat van de verzoekende partij verklaart geen beroep aan te tekenen tegen de beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn.”* (zie PV zitting van 7 februari 2023).

2.7. Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN